

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/742/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6613219135
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6613219135.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľov: 1/ nesvojprávneho C. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom v L., E. č. XXXX, zastúpeného C. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom v L., E. č. XX, ako opatrovníkom, a 2/ U. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom v K., U. č. X, zastúpenej M.. Q. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom v L., E. č. XXXX, ako splnomocnenou zástupkyňou, proti odporcovi Mesto Lučenec, za účasti prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 12C/126/2013-95 zo dňa 27.03.2014, takto

rozhodol:

Odvolanie navrhovateľov 1/ a 2/ o d m i e t a ako podané neoprávnenou osobou.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľov o určenie, že navrhovatelia 1/ a 2/ sú vlastníckmi nehnuteľnosť evidovaných na LV č. XXXX vedenom pre k. ú. L., ako parcely č. KNE XXXX/X o výmere 201 m² a č. KNE XXXX/X o výmere 237 m², každý v 1/2 k celku (prvý výrok), konanie o zrušenie poznámky na LV č. XXXX vedenom pre k.ú. L. "hodnovernosť údajov katastra o práve k nehnuteľnostiam parcela č. EKN XXXX/X, XXXX/X, spochybnená Rozhodnutím správy katastra L. č. KAT 10/1998, príloha č. 3b 2735/07 zastavil s tým, že po právoplatnosti rozsudku v časti, ktorou zastavil konanie, bude vec postúpená Okresnému úradu L., katastrálny odbor (druhý a tretí výrok) a odporcovi náhradu trov konania nepriznal (štvrtý výrok).

Proti rozsudku okresného súdu v časti výroku o trovách konania (štvrtý výrok) podali navrhovatelia včas odvolanie zo dňa 14.04.2014 (č.l. 100-102 spisu), ktorým navrhli zrušenie napadnutého výroku a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Poukázali na skutočnosť, že po podaní návrhu v prejednávanej veci došlo zo strany okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Ps/9/2013 k schváleniu tohto úkonu s odôvodnením, že je to na prospech nesvojprávneho navrhovateľa 1/; preto pokiaľ okresný súd dospel k záveru, že nie je príslušný vo veci konať, rozhodnutie o schválení právneho úkonu bolo absurdné, pretože už pri schvaľovaní právneho úkonu mal súd k dispozícii znenie návrhu. Zdôraznili, že ani jeden z navrhovateľov nemá právnické vzdelanie a neboli ani právne zastúpení, preto považovali poučenie zo strany okresného súdu za nedostatočné. Pokiaľ sa okresný súd považoval za nepríslušného vo veci konať, nemal vykonávať dokazovanie, ale konanie zastaviť. Keby ich okresný súd o tejto skutočnosti poučil, vzali by návrh na začatie konania späť. Tým, že si okresný súd nesplnil svoju poučovaciu povinnosť, dostal ich do situácie, kedy prišli o súdny poplatok v sume 99,50 €. Súčasne poukázali na skutočnosť, že okresný súd vôbec nerozhodol o trovách konania na strane navrhovateľov napriek tomu, že v návrhu žiadali priznať náhradu trov konania, keď v napadnutom rozsudku výrok o nepriznaní náhrady trov konania navrhovateľom absentuje. Okresný súd teda svojim celkovým nesprávnym postupom uviedol navrhovateľov do omylu už len tým, že schválil právny úkon, ktorý mal byť na prospech navrhovateľa 1/, pričom je zjavné, že uvedené na prospech navrhovateľa 1/ nebolo, keďže nesprávnym právnym posúdením veci, či už pri schvaľovaní právneho úkonu alebo pri rozhodovaní v tomto konaní, utrpel navrhovateľ ujmu spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku 99,50 €. Okresný súd mal uvedené skutočnosti brať do úvahy pri svojom rozhodovaní, zaplatený

súdny poplatok mal zohľadniť vo výroku o trovách konania a vrátiť ho navrhovateľovi 1/ v plnej výške alternatívne mohol okresný súd vzhľadom na svoju nepríslušnosť na túto skutočnosť navrhovateľa 1/ upozorniť, keďže tak neurobil súd ešte pri schvaľovaní právneho úkonu. Pokiaľ by sa okresný súd dôsledne venoval skúmaniu procesných podmienok, nevykonával by žiadne dokazovanie a v časti o zrušenie poznámky na liste vlastníctva mal konanie uznesením zastaviť a vec postúpiť príslušnému orgánu, keďže sa jedná o taký nedostatok podmienky konania, ktorý mohol okresný súd odstrániť ešte pred pojednávaním a vykonaním dokazovania a to riadnym poučením účastníkov konania, aby sa na základe uvedeného poučenia mohli rozhodnúť, či na podanom návrhu trvajú. Pokiaľ by teda okresný súd postupoval v súlade so zákonom, konanie o zrušenie poznámky na liste vlastníctva by uznesením zastavil a až následne by konal vo veci samej. Postup okresného súdu považovali navrhovatelia za nezákonný a v rozpore so základnými zásadami Občianskeho súdneho poriadku. Tieto skutočnosti považovali navrhovatelia za dôvody hodné osobitného zreteľa a preto mali za to, že im okresný súd mal priznať náhradu trov konania spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku 99,50 € s poukazom na ustanovenie § 150 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Pred predložením veci odvolaciemu súdu vyzval okresný súd navrhovateľov 1/ a 2/ uznesením č.k. 12C/126/2013-105 zo dňa 19.05.2014 na oznámenie, proti ktorému výroku napadnutého rozsudku smeruje ich odvolanie a čoho sa ním domáhajú; na výzvu okresného súdu reagovali navrhovatelia písomným podaním zo dňa 29.05.2014, v ktorom uviedli, že odvolanie smeruje proti výroku o trovách konania a domáhajú sa zrušenia výroku o trovách konania napadnutého rozsudku okresného súdu, nakoľko tento výrok nemá oporu v zákone, keďže okresný súd nedodrжал procesný postup tým, že účastníkov konania bez právnického vzdelania nedostatočne poučil o ich procesných právach ako aj o následkoch niektorých ich úkonov; napadnutý rozsudok okresného súdu podľa nich trpí vadou podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), d) a f) O.s.p., t.j. na základe vykonaných dôkazov dospel okresný súd k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, na základe čoho vyniesol nesprávny rozsudok vo výroku o trovách konania, ktoré by účastníkom nikdy nevznikli, pokiaľ by okresný súd postupoval v súlade so zákonom a umožnil navrhovateľom využiť všetky svoje procesné práva.

Odporca ani prokurátor okresnej prokuratúry sa k odvolaniu navrhovateľov nevyjadřili.

Podľa § 201 O.s.p., účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Odvolací súd podané odvolanie navrhovateľov 1/ a 2/ proti napadnutému výroku rozsudku okresného súdu o trovách konania (štvrtý výrok) vyhodnotil ako podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu; objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku, t.j. či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné (objektívna prípustnosť odvolania je vymedzená ustanovením § 202 O.s.p. určujúcim podmienky, v prípade splnenia ktorých je odvolanie prípustné); na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie, t.j. či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvého stupňa bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery; záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej; posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/185/2008 zo dňa 10.11.2008 alebo sp. zn. 3Cdo/240/2012 zo dňa 12.11.2012). Subjektívna

prípustnosť odvolania reflektuje stav procesnej ujmy v osobe určitého účastníka konania, ktorý sa prejavuje v porovnaní najpriaznivejšieho výsledku, ktorý okresný súd mohol založiť svojím rozhodnutím a výsledku, ktorý svojím rozhodnutím skutočne založil; z povahy odvolania ako opravného prostriedku plynie, že oprávnenie ho podať (tzv. subjektívna prípustnosť) má účastník, v neprospech ktorého toto porovnanie vyznieva a ak je spôsobená ujma na základe odvolania odstrániteľná tým, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie zruší; právo podať odvolanie teda prináleží len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená určitá ujma (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/55/2011 zo dňa 21.07.2011 alebo sp. zn. 2Cdo/107/2013 zo dňa 28.08.2013). Právna teória rozlišuje pri riadnych opravných prostriedkoch objektívne a subjektívne podmienky prípustnosti; tieto dávajú odpovede na otázky, čo môže byť predmetom opravného prostriedku a kto má oprávnenie opravný prostriedok použiť; objektívnu (zákonnu) podmienkou prípustnosti odvolania v občianskom súdom konaní je existencia rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré ešte nenadobudlo právoplatnosť, pokiaľ to zákon nevyklučuje; odvolanie je prípustné proti každému rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré nenadobudlo právoplatnosť, ak to zákon nevyklučuje; subjektívna podmienka prípustnosti odvolania v občianskom súdom konaní sa spája s pojmom účastníctva v konaní; opravný prostriedok je prejavom nespokojnosti s obsahom rozhodnutia toho, kto je účastníkom konania, teda sa ho napadnuté rozhodnutie týka; príčina nespokojnosti musí smerovať proti výroku rozhodnutia, ktorý musí znieť v neprospech toho, kto opravný prostriedok podáva; z uvedeného vyplýva, že odvolanie môže podať len účastník v neprospech ktorého napadnuté rozhodnutie vyznelo (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/173/2010 zo dňa 24.05.2011). Na rozdiel od objektívnych podmienok vymedzených zákonom, stanovením lehoty na odvolanie, prípustnosti odvolania len proti v zákone uvedeným rozhodnutiam súdu prvého stupňa, zastúpenia odvolateľa a podobne, ktoré musia byť pri podaní odvolania splnené, ustanovenie § 201 prvá veta O.s.p. určuje okrem iného aj subjektívnu podmienku prípustnosti odvolania tým, že právo podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa zveruje účastníkovi; z účelu odvolania ale vyplýva, že nie každému účastníkovi prislúcha právo podať odvolanie; toto právo nie je dané tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý vo svojich právach; posúdenie otázky, či odvolaním napadnutý výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa vyznel v prospech alebo neprospech účastníka, a teda či účastník je oprávnenou osobou na podanie odvolania, prislúcha odvolaciemu súdu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/162/2012 zo dňa 28.05.2013). K podaniu odvolania je subjektívne legitimovaný účastník, avšak nie každý účastník môže podať odvolanie; z povahy odvolania ako opravného prostriedku plynie, že ho nemôže podať ten účastník, ktorý sa po vyhlásení rozhodnutia tohto práva výslovne vzdal (§ 207 ods. 2 O.s.p.) a ten, ktorému výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá, i menej významná, ujma na jeho právach; odvolanie je riadnym opravným prostriedkom, ktorým účastník môže napadnúť zásadne každé rozhodnutie súdu prvého stupňa; preto sa tento opravný prostriedok považuje za univerzálny procesný úkon, ktorým sa účastník (resp. účastník pre určitý úsek konania) môže brániť proti výsledku postupu a konania prvostupňového súdu v riadnom opravnom konaní; subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vyznelo v neprospech odvolateľa; neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre účastníka ujmu; rozhodujúcim pritom je výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa, pretože existenciu prípadnej ujmy je možné posudzovať len z procesného hľadiska; pri tomto posudzovaní tiež nemožno brať do úvahy subjektívne presvedčenie účastníka konania, ale len objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím súdu mu bola spôsobená určitá, aj nie príliš významná ujma, ktorú je možné odstrániť zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia; v odvolaní preto môže uplatňovať len také okolnosti, ktoré sa týkajú jeho právnej sféry a ktoré smerujú k odstráneniu ujmy spôsobenej v jeho právach (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Co/10/2008 zo dňa 31.03.2009).

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti odvolania treba vziať na zreteľ, či odvolateľ bol negatívne dotknutý napadnutým rozhodnutím. Z povahy odvolania vyplýva, že právo podať odvolanie neprislúcha tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach. Odvolací súd preto dospel k záveru, že odvolanie bolo v tomto prípade podané osobami, ktoré na jeho podanie nie sú oprávnené a sú dané dôvody na odmietnutie odvolania (subjektívna neprípustnosť odvolania). Zo súdnej praxe vyplýva, že pri nedostatku subjektívnych podmienok prípustnosti odvolania, nemôže súd tento nedostatok zhojiť, to znamená, že ani odvolací súd sa nemôže takýmto odvolaním vecne zaoberať. Napadnutým výrokom

rozsudku okresného súdu o trovách konania neboli navrhovatelia 1/ a 2/ negatívne dotknutí na svojich právach, pretože týmto výrokom im nebola uložená žiadna povinnosť.

Prípustnosť odvolania navrhovateľov nemohlo založiť ani ich tvrdenie, že okresný súd nerozhodol o ich trovách konania, ale len o trovách konania odporcu. Okresný súd správne rozhodol len o trovách konania účastníka konania, ktorému podľa výsledku konania vzniklo právo na ich náhradu (t.j. o trovách konania odporcu vzhľadom na jeho plný úspech vo veci). Z hľadiska obsahu totiž navrhovatelia tvrdili, že v napadnutom rozsudku chýba výrok o ich trovách konania, teda aj pri správnom ich argumentácii (s čím však odvolací súd nesúhlasí), by podali odvolanie proti neexistujúcemu výroku rozhodnutia súdu, čo je rovnako neprípustné a vedie k odmietnutiu takéhoto odvolania (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/62/2013 zo dňa 05.02.2014).

Pre úplnosť odvolací súd udáva, že ustanovenie § 150 O.s.p. nemožno aplikovať takým spôsobom, že na jeho základe súd prizná neúspešnému účastníkovi právo na náhradu trov konania (ako sa toho v podstate domáhali navrhovatelia), ale len spôsobom, že po splnení zákonných podmienok neprizná právo na náhradu trov konania úspešnému účastníkovi; toto ustanovenie len umožňuje po splnení zákonných podmienok nepriznať úspešnému účastníkovi právo na náhradu trov konania, ale neumožňuje založiť právo na náhradu trov konania neúspešného účastníka konania (t.j. z hľadiska prejednávanej veci navrhovateľov).

Na základe uvedeného odvolací súd odvolanie navrhovateľov 1/ a 2/ podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. ako podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený. V dôsledku odmietnutia odvolania sa odvolací súd nemohol zaoberať vecnými výhradami navrhovateľov uvedenými v odvolaní.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.